

Setmanari humoristich, popular y catalá de bona mena,
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobara en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venda de periódichs.
Encàrrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baixos.
Número solt, 5 céntims.---Suscripció per un any, 3 pesetas.

SUMARI: Text: De tot arreu.—Moscas d' ase.—Un home desgraciat, (poesia) per *Joanet de les cançons*.—Lo «Flamencus vulgaris», per *Manxiula*.
Rifes, (poesia) per *Quilet*.—Qüestió de nas, per *Montt-Sentl*.—Qui soch jo, (poesia) per *Salón*.—Cartes de fora, per *Un Tarrassench y Teboll*.—
A la vora del foch.—Cantars, per *F. Gior*.—Trenca-closcas.—Correspondencia.

QÜESTIÓ D' ORIENT

Resumint: Mes de 300,000 cristians assassinats, violacions y robos á desdir.—La Eüropa com si tal cosa.—Los turchs guanyen.—¿Quin pervindre espera als pobles cristians d' Orient?

DE TOT ARREU

Los telegramas de la agencia «Havas» diuen que la esquadra grega ha bombejat algún port turch que no estava fortificat y 'ns fa saber que, ab axó los grechs han violat no sé quins drets y quines retgles.

No 'ns hi fixém ab aquests tiquis-miquis, encara de que estém convensuts de que 'l débil te 'l dret de defensarse com pugui, quan, sens cap raho, se veu atropellat pe 'l més fort.

En cambi, la dita agencia no ha dit ni un mot de les moltes barbaritats que cometen los soldats turchs, estant molts d'ells manats per oficials alemanys.

Aquí 'n va una, per mostra, que la presència 'l corresponsal d' un periódich inglés, lo *Daily Chronicle*: «quan la retirada de Larisa, los turchs feren presoners á trenta soldats ferits, los portaren á Gretzovali y tancantlos dintre la iglesia hi calaren foch, fent morir cremats á n' aquells infelissos. Tant gran barbaritat la contemplaren los oficials alemanys sens que fessin res per impedirho.»

Devém advertir que la agencia Havas es juheva, lo que aclareix bastant el que calli lo que li convinga callar.

Sabut es que la Biblia, traduhida é interpretada pels protestants es la tapadora de totes les monstruositats.

Vélsiaquí una nova proba ocorreguda ultimament en el jutjat Jefferson Markel dels Estats Units, desenrotllantse una escena cómica en la qual lo jutge Mr. Crane tingué que confesarse vençut devant de la inesperada defensa del acusat.

Era aquest un vagamundo robust, que havia estat pres per anar borratxo pel carrer.

Al preguntarli 'l magistrat qué tenia que alegar en defensa seva, puix l' acusat no negava 'l delictu, va exposar que no havia fet mes que seguir al peu de la lletra 'ls preceptes de la Biblia; y agafant la que hi havia sobre la taula del jutge l' obrí pel Llibre dels proberbis y llegí per demostració lo passatge següent: «Donau licors espirituosos als que 's trovan proxims á finir y vi á n' aquells quin cor está plé d' amargura. Deixaules beure, oblidar llur pobresa, fentlos recordar que la seva miseria ha desaparegut»...

Lo magistrat interrompí la lectura del acusat y ordená se 'l posás en llibertat, tement que aquella interpretació de la Biblia trovés ardents partidaris entre 'ls seus congéneres.

Ha mort repentinament en Joseph Feliu y Codina, autor dramátich prou conegut per sos dramas, ahont mes que l' argument tal volta encara interessava la propietat ab que pintava tipos y costums d' altres terres. Descansi en pau.

Les associacions católiques reunidas á Dortmund han decidit que 'ls seus socis no comprin res en les botigues que tingan exposats grabats ó lámimes pornogrífiques y que no vagin als cafés ó á les perruqueries que estigan suscrites á periódichs obscenos.

¡Quan convindria que fessin per aquí altre tant!

Un diari de Chicago lo *Record Chicago*, quin grau de veracitat ignorem, cosa no obstant essencialíssima quan se tracta de la premsa dels Estats Units, diu que 'l Concell dels rabins d' aquella ciutat, ha benehit la primera bandera desplegada pels juheus com emblema de la seva nacionalitat de origen, des la conquesta de Jerusalem pels romans.

Aquesta iniciativa 's deu á una associació israelita que forma part de una logia masónica.

La bandera es blanca y te dos trianguls per emblema, rematant ab un colom.

Tot lo que siga fer surtir á la superfície les concómitancies que te lo judaisme ab la masoneria nos sembla bé, puix acabarà de fer caurer la vena dels ulls de tants albatz grans, que no

veuhem prou justificat lo recel ab que 'ls pobles miran aquestes dos plagues.

En lo que trovem que no han acertat els rabins es en escullir lo colom per remate de la bandera; la aranya tenia allí 'l puesto obligat.

Lo Sr. Bisbe de Vich ha lograt rescabalar els venerables restos del apóstol catalá vulgarment conegut pel P. Claret.

S' está preparant ja una sepultura adecuada en l' antiga Ausona pera guardar la prehuada despulla.

En un terreno cedit gratuítament á tal efecte per D. Emili Voltá y Vivé, s' ha axecat á Barberá la nova Creu del terme, celebrantse ab aquest motiu una solemne funció que haura dexat memoria perdurable en aquella població, á qui donem la nostra coral enhorabona per la seva pietat, desitjantli molts imitadors.

La acostumada romeria á Montserrat, que tots els anys celebran les Associacions católiques, s' ha celebrat enguany ab gran concurrència y entusiasme.

Aquesta peregrinació coincidi ab una altre altament edificant; la de catorze vehins de Torá que desde aquella població pujan cada any descalços al Santuari de la Perla de Catalunya en cumpliment d' un vot.

Devant d' una nombrosa y escullida concurrència tingueren lloch, la setmana passada, en lo port de aquesta ciutat, les proves oficials d' un velocípedo acuátich, inventat y executat per los Sres Aymerich y Ventura. Dit velocípedo va montat sobre una elegant y lleugera barca; y uns pedals com de bicicleta per medi de combinacions especials transmeten la forsa á un hélice, que constituheix lo sistema per avansar l' aparato. Lo manillar acciona directament lo timó. A més de la persona que acciona l' velocípedo poden anarhi tants passatjers com permetten les dimensions de la barca.

Creym que després de corretgits alguns defectes mes que de principi, d' execució, adquirirá velocitat suficient per qualsevol passeig, constituint ja un pas molt important fet per sos autors. Al agrahir l' invitació 'ls felicitem per l' éxit obtingut y 'ls encoratjem á que no dexin de la ma una obra tan important y que pot donarlosi molt profit, dat l' estat del moviment sportiu d' avuy dia. ¡Avant sempre!

El Sr. Bisbe de Lugo, en vista de la penuria del Ajuntament, ha enviat al arcalde mil duros pera que 'ls destini á atendre les necessitats de la Casa de Beneficència y del Hospital municipal.

Lo diumenge prop passat tingué lloch la poética festa dels Jochs Florals. No obstant lo poch á propósit de la hora, foren moltes les persones que tingueren que retirar-se per no cábrehi ningú al grandios saló y galeries de Llotja.

Les composicions premiades foren boniques y aplaudides, no menys que 'l discurs del respectable degá del col·legi de notaris, Sr. Maspons y Labrés, President del Consistori, la memoria del Secretari, D. Lluís Durán y sobre tot, lo parlament de gracies del literat mallorquí D. Miquel S. Oliver, ple de pensaments enlayrats en forma valenta y correcta.

Fou reyna de la festa la simpática senyoreta donya Maria Oller, filla del celebrat novelista don Narcís, designada per en Francesch Matheu que guanyá la flor natural.

Sentim no poder ésser més extensos.

La *Época* y el *Nacional* tornan á insultar als regionalistes: ¡infelissos! com que en tot Madrid no tenen ni una mala finestra gótica porque

aleshores feyan de Moro, no saben comprendre l' anyorament de la lliure edat mitjana despreciada pels classichs fundadors del absolutisme despólich.

Aquell esperit noble y lliure d' aquell temps per tot arreu torna á reviscolar, y 's torna á estudiar l' art d' ells y la teologia de Sant Tomás y la constitució política seva etc. etc.; y á Madrid, fundat per l' absolutisme errat, no 'n saben res de tot açó, ni ho volen saber. *Madrid se divierte* com sempre, está clar, ab tres corridas de toros per setmana no 'ls queda temps per res y pegan de cego á qui 'ls remeni la olla.

Ahir llegirem un anunci á n' el *Diari de Barcelona*, que deya:

«Se necessita un jóven de diez y seis ó diez y ocho años, que sepa leer y escribir y que sea castellano; si no lo es, es inútil que se presente.»

Qui ha posat aquest anunci á Barcelona pot ser ó catalá ó castellá: si es catalá, es bort y no hi ha remey, prou pena te: si es castellá, y 's menja 'l pa entre nosaltres, habenthi tants del nostres germans sense feyna ¿encara te la barra de posar un anunci axis al diari?

Perque s' ha de parlar clar: los catalans no poden trobar feyna fora de Catalunya, porque es molt natural que á Madrid ó á Sevilla no prenguin un mosso que no parli be el castellá. Donchs si fora d' aquí no 'ls volen y á n' aquí tampoch ¿qué tenen de fer? emigrar d' aquesta malehida terra que 'ls nega 'l pa pel crim de parlar lo llenguatge que 'ls ensenyá la mare.

Si aquest home qu' ha posat l' anunci hagués dit, *se necessita que sepa hablar el castellano*, menos mal: pro lo recalcar *es inútil que se presente si no es castellano* mereix ben be... no volém dirho lo que mereix.

Les grans potencies y en Cánovas están d' enhorabona, los Turchs guanyan: ja podran anar fent feyna, assessinant, robant y violant carn cristiana. Los banquers jueus poden estar tranquils, la sanch dels fills de Cristo, mantindrà el paper á bon preu. La pau s' assegura...

Lo *Brusi* ens ha divertit molt aquexos darrers dies donantnos compte, en la secció telegráfica, de la exhibició que de la seva elegant figura ha fet Donya Emilia, pels carrers, plaças y altres llocs, de la ciutat del *Himno*.

Naturalment que tot quant nos ha fet saber es de un interés extraordinari, pro lo que mes nos ha conmogut, es estat la visita que feu á n' el retrato del difunt bisbe que va tindre l' altíssima honra de confirmarlo. Ella, (Donya Emilia) també 's va comoure, y molt, tant, que, segons diuen era tal la abundó de llágrimes que exian de sos ulls, que 'l seu bigoti semblaba uns degotalls de molsa pansida, y se va dordre (ab molta rahó) de que, á n' aquell bisbe no se li hagués fet cap monument, que ben guanyat se 'l tenia, puix es l' únich bisbe que li ha posat la ma a les galtes de la cara.

També hem llegit que, un cop va ser ben tip va parlar dels consols de nostra santa religió, demprés va tirar un raigs de cosses á n' el regionalisme, y per fi se 'n va anar á fer nona, porque si ve es veritat que va menjar molt, no es menos cert que va beure mes y 'ls vins andalussos, com els seus discursos, fan son.

Endemés, Donya Emilia te una barra colossal; va parlar, després del raitg de cosses al regionalisme, *de las grandezas de la patria una, de la igualdad de todos los españoles...* etc. etc. Igran poca pena! y quan va anar á Montserrat se va posar com un bitxo porque á la iglesia predicavan en catalá. ¿Y donchs que no es Espanya Catalunya? aixís com vosaltres parléu castellá no podém naltres ferho en catalá? ¿qué no paguém contribució? ¡mal llamp! sembla que vos féu nosa.

¿Quan se substituirá el *pendón de Castilla* per la bandera espanyola? Ja comensém á atiparnos los espanyols de tan flamenquisme, atrás y miseria.

No hi há com la Camama per bóna fé. Després de dir que ab la qüestió de Leo Taxil aquest va ésser esplotat pel clero (se necessita barra per dirho), acaba dihent que 'l clero va ésser enganyat pel embaucador. ¿Donchs en qué quedem? Perque no es de créurer que ningú pagui perque l'enganyin. Hi há gent que mentres puguin dir mal dels capellans, no miren si peguen de dret ó de revers, y moltes vegades son ells qui reben los propis colps, perque qui escup al cel, s'empastifa.

* *

A *La Publicitat*, periódich d' En Castelar y de En Morayta, li hasortit un *conspicuo* colaborador (*soi disant*) sastre de Girona.

Axó li permet explicar á sa manera la Assamblea catalanista, trobant molt impropí que 'ls delegats tinguessin cuydado de no faltar á missa. Es clar que un home que va á missa no pot regenerar la patria á manera dels butxins del any 35, ni dels que emporcaven les iglesies lo 73.

Conseqüència del oscurantisme dels delegats, los discursosse feren en tó aprés en sagristies. ¡Pobre sastret! ¿qué volia que 'ls dignes catedráticos y demás oradors qu' enrahonaren, haguessen pres lo tó d' ayguardent que tal volta li ha sigut familiar en los clups?

De lo que no pot donar compte, es del dinar ab que s' obsequiá als forasters. Y tant deu dól-dreli, que (fástich fa dirho) fins remena 'ls desperdicis d' algú que degué patir del ventrell, per deduir lo que menjaren.

Naturalment, troba que lo que 's feu no va enlloch. Es possible que 'ls delegats catalanistes no prenguessen abans consell del sastre de *La Publicitat*, que sinó, d' altra manera hauria anat. Per de prompte, tal volta li semblen mansos los acorts. Es clar, allí ahon falten Moraytas no 's fan katipunans.

¡D.ª *Publicitat*! Al menos guardi les formes, sinó ¿qué li quedarà pels suscriptors mansos?

UN HOME DESGRACIAT

L' home que no te desgracies
y no sap lo que es patir,
s' ha d' espantar, si li conto
les que m' han passat á mi.

Un día en una botiga
hi havia una gran gentada:
jo que vaig volguer ficarmhi
y 'm van da una trepitjada.

Un altre día, per pega,
va comensá á ploure fort.
Jo no portava paraygues
y 'm vaig mullar com un xop.

Un vespre, al sortir de casa,
vaig voler dexar l' abrich
y 'm vaig costipar d' un modo
que vaig fe un día de lit.

Volta aná un día á fora,
y per no perdre l' istil
vaig dormí una mica massa
y vaig fe tart al carril.

Un altre día 'm trobava
de caminar, molt cansat:
vaig volé esperá 'l tramvia
y al menos va tardá un quart.

També he perdut á la rifa
l' únich cop que hi he posat.
¿Creus que vaig treure la grossa?
Donchs ni la grossa ni cap.

De ferme mal les sabates,
de distret ensopegar,
de paràrsem lo rellotge,
en fi, valdrá més callar,
perque n' he passades tantes
que si no te les vull dir
es perque t' estimo massa
y no vull ferte eternir.

Ja t' asseguro que l' home
que neix per ser desgraciat,
valdría més... no vull dirho
per pó de dí un disbarat.

JOANET DE LES CANSONS.

Lo "Flamencus Vulgaris."

¡Veus aquí un *animal* de la escala zoológica, no classificat encare pe 'ls naturalistes!

Se comprén que 'l gran Linneo, l' immortal Cuvier ó 'l sapientíssim Buffón, dexessin passar per alt aquesta *bestioleta*, tota vegada que en llurs temps. . no 's conexia.

Pero que tot un Darwin, no l' hagi classificada després, es un descuyt imperdonable. Tant mes imperdonable, quant qu' un *flamench* li hauria vingut de perles al inventor de 'ls disbarats seleccionistes, ja que ab tal afany buscava 'l tipo de transició entre l' home y 'l mico.

Ab tot, lo pare del *transformisme*, podria escusarse dihent, que en la seva terra no 's conexia casta de *flamenchs* . . y tindria rahó.

Lo qui no 'n té ni gota, lo qui verament no pot escusarse d' un descuyt tant imperdonable, es la *lhumanera* naturalista de nostra Universitat, lo descubridor d' *Hipparions* . . rodasinies; l' eminencia del *lliure-pienso*, que 'ns han clavet entre cap y coll, les *ilustracions* madrilenyes.

En mitx de tot... ¿qui sab si 's tracta d' una omissió premeditada?... De *racionalista* á *flamencus vulgaris* no hi va cap lleuga, y tal volta l' home, haja tingut pór de trobarse inclós dintre de la familia, com aquell que per trencar una nou, s' agafa 'ls dits entre una porta.

Tornant donchs al *flamencus vulgaris* no pot duptarse de la seva animalitat. Es un *animalet* en tota la extensió de la paraula. La prova mes convincent la tenim en que molts *flamenchs* gasten cua... ó *coleta*. Y advertexis que 'ls que no 'n gasten (perque se 'n donen vergonya) la veneren com un ídol, que ve á ésser lo mateix.

Un *flamench* se coneix tot seguit, en que no enrahonaa com les persones. Usa una llengua que volguent semblarse á la del *homo sapiens* no 'n té sisquera l' aproximació... Un all y oli gitanesch que put de tres hores lluny... ¡y no pas á roses! Una colecció de termes enigmáticos y encanallats, que demanen primer una bona orella, y després . . ¡un poderós desinfectant!

Les ciencias y les arts per ell no existexen. Gracies que tinga un ofici, un mal ofici, per afanyarse les garrofes baix pena de la vida.

Resarli d' un Balmes, d' un Fortuny ó d' un Soler, es parlarli al *flamench* de la lluna. Pero en cambi desde 'l *Barbian* á n' en *Frascuelo*, desde en *Pepe-Hillo* al *Picalimas*, vos conexerá tot el calendari de 'ls *diestros* haguts y per haver. Un «Quixot» ó una «Fabiola» 'l tenen sens cuydado, pero 'l dupte de si *El Enano* diu veritat ó de si la veritat la diu *La Lidia* li fa passar les nits en blanch.

Lo *flamench* considerat socialment es una *gan-grena* de la humanitat. Inútil per crear una familia honrada, no dona á sa patria cap profit. Gandul per naturalesa, viciós per inclinació y gayre be sempre malvat per temperament ve á ser una plaga social, cent cops pitjor que la llagosta, la filoxera y 'l mil-diu. Dos rams de producció fomenta no més; lo de 'ls esperits baratos de patata y lo de la construcció de presons, que desde que corren *flamenchs* s' han tingut d' engrandir. ¡No en va cada *flamench* porta 'l seu *idem* corresponent á la faixa!... ¡Pe 'l fil treguis el capdell!

Empero hi ha un pitjor encare! Mes que 'ls polls, piquen les *llémanes*... Mes aborrible que un *flamench*, ja se sab... ¡una *flamenca*! Carnasses d' hospital ó de galera, al menys aquexes *fors*, s' emporten lo despréci de totes les persones honrades. ¡Tant de be succehis lo mateix, ab los mascles de la seva casta!

Afortunadament en nostra terra les tals *bestioles* resulten encare exótiques. No está en la fauna del nostre país la procreació de *flamenchs*. La inmensa majoria son importants, com els llores de «Puerto-Rico.»

Ab tot, desde fa alguns anys els *flamenchs* indigenes van en progressiu aument cada primavera, quan apunta 'l bon temps (perque aquest bestiar fa la cria avants del estiu com tota l' arca de Noé) 's veu anar per exos mons la *flamenqueria* cad' any mes numerosa. Sobre tot els dies de *corrida*, exes Rambles y aqueix passeig de Colón, semblen un formiguer humá que camina cap al temple de son embrutiment, titulat *Torin*.

Y lo mes trist, es qu' entre exes colles estú-

pides, tots hi tenim amichs y parents, que fora la llevadura *flamenca* serien persones molt decentes.

Un amich tinch jo, que sense 'l seu *flamenquisme* y cert esperit mofeta é irreligiós, seria un xicot de *recibo*.

Diumenge últim l' emprengui, y vaig dirli, donantli una invitació:

—Te, enguany me farás l' obsequi de venirten als Jochs Florals.

—¿Jochs Florals? . . ¿Y ab que 's menja axó?

—Vull que vingas á explayarte ab los tres goigs mes purs de l' ánima: la Fé, la Pátria y l' Amor.

—Fillet, ho sento, pero hi ha una petita dificultat, y es qu' avuy *fun toros*.

—Sempre 'ls *toros* malehits.

—Ep, ep, no malparlis. Allí també 's gosa axó que dius tu de la Fé, Pátria y Amor.

—Calla, sacrilech!...

—La veritat. Escolta. ¿no diu la cansó que

«el arte de los toros
vino del cielo? . .»

Donchs aquí tens la fé.

—Juheu... mes que juheu.

—En quant á Pátria, ¿vols mes pátria que l' espectacle *nacional* amanit ab la *Marxa de Cádiz*? . .

—Ja ho veig, qu' á tu tot t' es pátria!

—¿Y per l' Amor?... ¿Hi ha rés cóm aquelles *señoritas toreras* y aquelles *manoles*? . .

—De *baratillo*... eh?

—Ja ho veus. També *faig* patria, fe y amor, á la meua manera.

—Donchs, que t' hi conservis! Embrutexte si vols, pero respecta, al menys, lo que val més que tu y tota la teua calanya.—

Y en efecte, quan jo exia del Palau de Llotja, ja finida la poética festa dels Jochs Florals, ab les orelles encara plenes de la dolçor de les inspirades estrofes y ab la ánima sadollada de Fe, Patria y Amor veritables... enllá, passeig avall, la rua de carretelles y cotxes se dirigia cap al *torin*. Y entre 'l *maremagnum* de vehiculs y de gentada, lo meu amich encaxonat dins d' un *ómnibus* ab mitxa dotzena de tabalots com ell, roig, suant com un condemnat, cantava, ó millor dit, bramava á tota veu:

Vamos á los toros
que es corrida real!

—¡Vetaquí la estupidés humana! vaig pensar. ¡Be, va, *flamenchs*! ¡Bon profit!

MANXIULA.

RIFES

L' un ha tret cinquanta duros,
l' altre n' ha tret vinticinch,
y jo sols les saliveres
del mal de ventre que tinch.

QUILLET.

Qüestió de nas.

¿Que tinch lo nas molt gran? ¡Vaja y quina cosa més extraordinaria! ¡Cóm si fos alguna deshonra y cóm si molta gent no 'l tingués com jo! ¡M' ho han dit com un insult y ells si que s' han quedat ab un pam de nassos! Y axó perqué no m' he ofés gens ni mica, puix encare 'ls hi he donat les gracies per la llur alabança. ¡Ja ho crech qu' es alabança! y si no, aném per parts. Axó d' anar per parts no ho prenguen al peu de la lletra perque 'l meu nas s' en ressentiria de que 'l fessin troços.

De tots modos veurán com tinch rahó d' estar tot cofoy de la llargura del meu nas.

En primer lloch, si vostés son no més que un xieh historiayres sabrán que no 's conta de cap gran home que no haja tingut lo nas proporcionat á la sua grandesa. Proves: Ovidi Nasó, lo gran poeta; los prínceps de la casa de Borbó que han donat nom á una mena de nassos; en Xanxes Toca, arcálc de Madrid; etc. etc. A més á més, d' Aristótil, lo príncep dels filosofós, se diu que una vegada que hi hagué pluja d' ulleres, cap d' elles va arribar á terra, quedante totes montades en lo seu respectable nas; de

Ciceró que tenia en la trompa plantació de sigrons; y d' en Ramsés según que s conserva una fotografia d' aquell temps, ahon se l veu voltat d' *eunucos*, cada hu d' ells ab un llenzol per axugarli 'l nas que sa magestat no arribava per si mateix á netejar-se; al igual que 'ls anteriors podria citar molts exemples, pero seria quiento de may acabar.

Los nassuts tenim altres tres ventatjes ademés d' aquesta: la primera, que si arronsém lo nas posém una cara terrible y tothom nos té por; la segona, que si cayém no 'ns fem mal sino al nas que guarda lo demés; y la tercera, que pera tractarnos de tontos ningú gosa á dirnos que no vevem més enllá dels nostros nassos porque ja fora veure prou. ¡Si 'n seria jo de llest si pogués ovirarme la punta del nas! pero la veritat es que está massa lluny y los dies boyrosos necesito telescopi.

Pera acabar diré que en mitg de tanta ganga, porta un inconvenient axó de tenir bon nas, y es que al estar aprop d' una comuna (sia dit ab perdó) ó d' una noya que porti perfums (d' abdues coses no sé quina es més pudenta) m' ofén la olor més que als altres y patexo molt per la dificultat que trovo en tapar los insondables abims que 'm fan de forats.

Aquest inconvenient es molt grave. Ho reconech y ho poso com á prova de ma severa imparcialitat. Are, vostés judiquen si pera evitarlo fora millor quedar xato y perdre les ventatjes que he dit que portava lo semblar un elefant.

MONTI-SENTI.

QUI SOCH JO

Si may senten á parlar
de un jove qu' es negre y xato,
que va sempre sens cap quarto
pro vestit com un senyó,
y quan veu alguna noya
ja s' hi planta á fe 'l baboya...
han de pensar que soch jo.
Si vehuen pel Carnaval
un que te la berratera,
que fa 'l tonto y 'l tronera
y crida ¡visca 'l porró!
que apoderat ja del vici,
sols mou gatzara y bullici...
donchs aquest també soch jo.
Si llegint LA BARRETINA
miran la correspondencia,
hi há un, que, per massa ciencia
li dihuen: «Plegui minyó;»
y ell paciència á torná escriure
fent uns versos que fan riure...
també aquest sabi soch jo.
Y si un día, per si acás
es que necessitin algo
d' aquest tant sabi y tant maco,
tant tenorio y tant cap vert
aquí tenen lo seu nom:
d' apellido 's diu

SALÓN.

CARTES DE FORA

Sr. Director de LA BARRETINA.

Barcelona.

Tarrassa 25 d' Abril, de 1897.

Molt apreciat Sr.: Sabrá que ha succehit en aquesta ciutat un fenómeno que molts lectors calificarán de extravagant.

Era ahir al vespre, que estant lo cel ben estrellat y sense nuvols, va fer una pluja menuda, pro... (¡gens profitosa pe 'ls pobres camps!) era de *fulles espiritistes*, bones solament per tirá al foch. Fer aquí una descripció dels disbarats y burricades que, en defensa del Spiritisme, conté dita *fulla*, seria abusar de la bondat dels barretinayres, y tot comentari sério resultaria malaguanyat. Sols diré que té per títol: *Llamamiento*.

Per últim, dech dir, que dita *fulla* es un text de absurdos que, posats en desordre, semblan vritats grans com *ca...* silles de burot, y convensuts de axó, los autors esclaman: «No faltará quien se reirá de esto:» tenen molta rahó de dirho, fins m' han vingut á la memoria uns versos d' un saineite inédit, fet per un amich. «La gran ciencia espiritista—dona molt conexement,—pro qui s' en riu no l' entent—perque te flaca la vista.»

De aquesta feta, augmentará la colla dels desencarnats y 'ls esprits anirán mes barato, si no aumentan lo pago

dels consúms. Entre tant, senyor ex-herbolari, no 's descuyl de fer allargár les mans als infelissos dels seus par-roquians.

Y V., Sr. Director, disposi de S. S. S.

UN TARRASENCH.

A Vos, Director de LA BARRETINA.

Solsona 23 d' Abril, 1897.

Molt apreciat Director: Casi no se com esplicarvos l' emoció que bat en mon cor, d' haber presenciat la solemne festa celebrada en exa ciutat á honra y gloria de Sant Jordi, nostre Patró, á fi de que retorni á nostra afligida patria les llibertats perdudes.

La capella de la Verge del Claustre estava adornada ab lo mes bó y millor. Els grahons del altar estavan atapits de ciris y testos plens de riques flors, de tal modo, que ni per necessitat n' hi hauria capigut un altre.

A dos quarts de set ha comensat l' Ofici, tocantse á tota orquesta la missa d' En Badía, celebrant un digne professor de nostre Senyari. Acabada la missa s' han cantat ab entussiasme los goigs del Sant ab acompanyament d' orgue, habenthi hagut molta concurrencia. Demá 's celebrará una missa per l' etern descans dels catalans morts á Cuba y Filipines.

Aquí teniu, malament esplicades, les festes de Solsona. ¡Veyam si será seguit aquest exemple!

¿No es la Fé lo primer membre de nostre lema?

Comensém, donchs, demanant á Deu lo que tan anhelám, invocant á Aquell per qual intercessió nostres avis foren valents y 's feren respectár per tot lo mon.

Vulla Deu que vagi arrelantse aquesta festa per tots los pobles de Catalunya fins que la diada de St. Jordi vingui á ser la festa nacional catalana

Res mes per avuy y disposeu d' aquest que 's complaura 'n servirvos,

TEBOLL.

CANTARS

*Quando yo te veo, hermoso,
te pareces á una estrella,
pro 'm farias molt de fástich
si 't veyés llegí una Esquilla.*

*Si no quieres refriarte
no salgas á la ventana,
si no vols sentir pudó
no 't arrimis á Campana.*

*Por dinero salta el perro
y por pan si se lo dan,
el Diluvi y la Tomasa
¿per qué ballen, si es qu' ho saps?*

*Tengo las joyas cerradas
en un cuarto de mi casa,
mes també tinch al famé
la Saeta y la Tomasa.*

F. GIOR.

—Y donchs, Manel, ¿qué 'ns fém casaca? ¡La Pauleta no gosará anar ab vos, si no li poséu gorro!

—Home si m' han fet *consecal* de Barcelona, be ha de anar un hom com los demés.

—¿Voldría fer lo favor de dirme si vaig be per anar al carrer de Zurbano?

—¿De quin *distrito*?

—Home ¿qué se jo de *districtes*?

—Es que n' hi *hay en el quart, tercero y sexto.*

—Al de Barcelona.

—Tots *están en Barcelona.*

—¡Vaji á passeig! Ves ab quins romansos ens surten, ab axó de la agregació.

LO QUE PUT

Entre les coses que poden
n' hi ha moltes y molt estranyes,
pro la Campana put tant
que m' entra hasta les entranyes.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Nota musical *primera*,
nota musical *segona*,
nota musical *tercera*
á Madrid y á Barcelona;
la *quarta* es arbre ben alt
y un riu caudalós total.

MINGU CIBADAS D' ORDIS.

GEROGLIFICH

:: + IM

prent

A A A A A

+

M X C I V

BARRETINAYRE.

CREU NUMÉRICA

2 3 5	1 ana
7 6 2	ona
1 2 3 4 5 6 7	Mariano
1 2 3 4 7 6 2	Mariano
2 6 5	Ana
1 5 3	Mar
4 3 5	ira
3 7 1	ron
3 5 1 7 6	Ramon
1 2 3 4 5 6 2	Mariana

1.ª ratlla, Adverbi.—2.ª, En la mar.—3.ª, Nom d' home.—4.ª, Nom de dona.—5.ª, Nom de dona, 6.ª, Part del globo.—7.ª, Pecat capital.—8.ª, Licor.—9.ª, Nom d' home.—10.ª, Nom de dona.

UN CUBANO.

TARJETA

Pau Sala Costa

Formar ab aquestes lletres un poble catalá.

NERÓN.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trenca-closques del número passat.

Xarada: Ca-mi-lo.

Geroglifich: numérich: Paulino.

F
S I S

Rombo: F I D E L

S E T
L

Logogrifo numérich: Mariano.

Tarjeta: Prats de Rey.

CORRESPONDENCIA

Pere Trunfus: N' aprofitaré alguns.—Xiuroifasol: No mereix resposta.—Un pí d' aprop de Reixach: Anira la decima.—Refila Fluviols: Miraré de triarne algún.—Rejole de la Font d' En Mora, P. Xemani de les Guillerias: Veuré.—Astolph: Les cartes massa llargues s' han de retallar; no hi há més remey.—Moisés alujas: A son temps.—Titus en comandita: Bon noy.—A un masó: No fa prou.—Sanalp, L' interessat: Es fluxet.—Lo Rey de la Petita.—Jurisenti: Va be y perseveri com En Ramón.—Un betas y fils: Endevant les atxes.—Conchitadolers: No fa per casa.—Tonet Vilaseca: No va per ara.—4 per 3: Altre día seré.—L. Castellferris: Un altre día si Déu ho vol.—Pa y Nous: Ab un xich de llangonissa encara fariam trago.—Boti y Hob: Gracies, pro per ara no.—G. C. R.: Ja ho farém avinent á tots los barretinayres que 's vulguen enmullerar.—E. I. E.: Veuré si farém fira.—Joseph Novi: Lo que 'ns diu respecte de la suscripció no hi há cap inconvenient.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch. 5.